

L'artista establert a l'Empordà exposa al museu Can Framis de Barcelona una sèrie inèdita d'obres sobre paper que invoquen notícies tràgiques de diaris

Un Niebla molt atípic

Maria Palau
BARCELONA

Ben pocs artistes catalans poden presumir, i més en els temps que corren, de tenir l'agenda tan plena d'encàrrecs i exposicions com Josep Niebla (Tetuan, 1945). Bé, Niebla no presumeix de res, només treballa. Incansable, ven -i ven molt- per seguir pintant i, amb el mateix ímpetu, per seguir confiant en l'art com una possibilitat per obrir esclertes de llum allà on només regna la foscor. La veu artística de Niebla és inconformista o no és. Així era als setanta i així és avui, una veu combativa, rebel amb els conservadorismes, que s'indigna amb la tragèdia i la banalitat del món actual: "Si cal, em poso a cridar al mig del carrer per dir el que penso; el mateix faig quan pinto: dir sempre el que penso."

Aparentment, el Niebla que exposa aquesta tardor a l'Espai A0 del museu Can Framis de Barcelona és un Niebla atípic, irreconoscible. Figuratiu, diran els de la vella guàrdia. En esperit, però, és el Niebla de sempre, el que no pot entendre l'art deslligat de la realitat. El Niebla que no pot entendre la pintura si no és per emocionar. Un Niebla més íntim, això sens dubte, perquè és un projecte d'obres que no te-

Niebla a Can Framis, al costat d'una de les seves obres que dinamiten la percepció habitual de les notícies de diaris ■ J. RAMOS

nien cap necessitat de fugir de la solitud de l'estudi, de la mateixa manera que no en tenen les cartes personals o els àlbums de fotografies familiars.

Creada al llarg de vint anys, de manera més impulsiva que compulsiva, es tracta d'una sèrie d'obres sobre paper que escodri-nyen el disseny i el contingut de notícies de diaris de tot el món, notícies impactants, la majoria dramàtiques, que l'artista reproduceix, a vegades al límit de

la còpia pura -però fins i tot en aquest cas, amb una petjada personal reveladora-, com un desafiament a la indiferència amb què es percep avui la tragèdia humana. Lector incondicional de premsa escrita, Niebla ha concebut aquestes obres, d'un mateix format mitjà, com si d'un exercici es tractés, un exercici físic i psíquic que, lluny d'evadir-lo, el referma en les seves conviccions d'artista "anarquista i rabiós". Perquè no s'estovi la seva in-

dignació i pugui seguir cridant pel carrer tot allò que pensa.

Tot i que fa 18 anys que va exposar els primers experiments d'aquesta sèrie a Madrid, és a Can Framis on llueix ara per primer cop com a conjunt. Niebla, que fa uns quatre anys de la seva última exposició a Barcelona, se sent feliç quan llueix la seva obra al seu país. "De cada deu exposicions, només dues les faig aquí." Un percentatge amb les seves llums i om-

bres, perquè és la projecció internacional el que ha donat més personalitat a la carrera de Niebla. Pels seus lligams amb el món àrab (va viure els primers 15 anys de la seva vida al Marroc), exposa en països on no exposa cap més artista català. La seva agenda treu fum, però hi ha un projecte que el té del tot absorbit: una exposició retrospectiva al museu de Sant Petersburg, prevista per a la pròxima primavera, amb un impuls decidit

A la primavera, el museu de Sant Petersburg obrirà una gran retrospectiva de la seva obra

del govern espanyol. Hi exhibirà més de 150 obres, la majoria de grandioses dimensions i inèdites. Molts mars imponents, un dels temes que més obstinat el té els últims anys. Mars on tan sovint naufraguen pasteres i somnis impossibles, signes d'uns temps perversos, i als quals la pintura de Niebla intenta impregnar de gosadia i, sobretot, de molta dignitat. Una d'aquestes obres serà l'emblema del nou museu de les migracions que s'està construint a França, a prop de París. Lluirà al hall de l'entrada i fa 6x5 metres. En blanc i negre. ■

* **Niebla, 'Dilatar els límits de la percepció'**. ESPAI A0. CAN FRAMIS DE LA FUNDACIÓ VILA CASAS. BARCELONA. FINS AL 12/2/2012.